

[Mose Hansen.]

urimeligt, at medhjælperen i tilfælde af erstatningskrav i henhold til § 23 økonomisk set står meget stærkere over for arbejdsgiveren med hensyn til inddrivelse af erstatning end arbejdsgiveren, hvis han skal have erstatning af medhjælperen ifølge § 25.

Der kan altså siges en del imod denne udbetaling af lønnen månedsvis bagud. I forhold til gældende lov vil det betyde en forringelse af arbejdsgiverens stilling; men i almindelighed er det vist praksis nu, at medhjælperne får en hel del af deres løn udbetalt månedsvis, og så står der en mindre del tilbage. Jeg tror, det vil være det bedste, om dette spørgsmål ordnes medhjælperen og arbejdsgiveren imellem, og at reglerne ikke nedfældes i denne lov.

§ 8, som omhandler værelserne, er der vist ikke store ting at indvende imod. Der er på dette område i de senere år sket en væsentlig forbedring, i mange tilfælde langt ud over, hvad loven kræver, og langt ud over, hvad mange unge mennesker er vant til i de hjem, de kommer fra. Der er for mig ingen tvivl om, at mange landbohjem, hvis de havde råd, ville modernisere karle- og pigeværelser og måske samtidig selv indrette moderne bekvemmeligheder i stuehuset; men de vanskelige økonomiske vilkår levner ikke penge til modernisering. Det har altid været sådan, at man i landbruget først søgte at forbedre produktionsapparatet — bekvemmelighederne kom i anden række — og det må samfundet jo være landbrugerne taknemlig for.

Der foreslås nu med hensyn til medhjælperværelser indført et tilsyn fra arbejdstilsynet. Jeg tillader mig at rejse det spørgsmål: hvilken beskyttelse får arbejdsgiveren så, når han indretter værelserne efter loven eller allerede har gjort det og måske har gjort det langt ud over lovens bestemmelser? Medhjælperne tager jo ikke altid tilstrækkeligt hensyn — det kendes der sikkert mange eksempler på — til værelsernes inventar, lægger sig måske op i sengen med gummistøvler på, bruger håndklæderne til

at pudse sko med, brænder hul i dynerne med cigaretter o. s. v. Men vedrørende dette spørgsmål kan socialministeren måske i henhold til § 9, stk. 4, fastsætte nærmere regler, idet denne paragraf bemyndiger socialministeren til at fastsætte nærmere regler for arbejdstilsynets virksomhed.

§ 10 drejer sig om arbejdsgiverens pligt til at holde medhjælperens ejendele forsikret for et beløb af op til 1 500 kr. I betragtning af de nuværende lønforhold synes jeg dette må forekomme urimeligt; det må den pågældende selv kunne sørge for.

Så er der § 19, stk. 2. Flere af de ærede ordførere har været inde på spørgsmålet om arbejdstiden i henhold til denne paragraf. § 19, stk. 2, fastsætter efter min formening helt enkelt, at der inden for landbruget nu skal indføres samme arbejdstid som efter almindeligt gældende overenskomst, selv om medhjælperen ikke er inde under sådan overenskomst. Jeg går dog ud fra, at der i travle perioder kan ses bort fra den fastsatte arbejdstid, når medhjælperen får ekstrabetaling; det sker jo allerede i mange tilfælde i praksis, at når medhjælperen arbejder ud over normal arbejdstid, får han ekstrabetaling. For mig står det sådan, at denne § 19 er mere vidtgående, end den tilsyneladende giver indtryk af, fordi den hastigt vil fremme den strukturalisering inden for landbruget, som er en uomgængelig nødvendighed. Den vil måske bedre end landbokommissionen fremme de ændringer, der er nødvendige for at forbedre landbrugets stilling i samfundet — jeg tænker her særlig på strukturændringen, men også på landbrugets sociale og økonomiske forhold, sammenlignet med den øvrige befolknings.

Jeg skal ikke komme ind på de mange bestemmelser, der omhandler arbejdsforholdets ophør ud over det, jeg allerede har sagt om erstatning arbejdsgiveren og medhjælperen imellem, idet de øvrige bestemmelser kan synes rimelige. Dog tror jeg, at § 20, stk. 1, nr. 3, og § 22, stk. 1, nr. 1, som omhandler henholdsvis medhjælpernes